

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

[Σπυρίδων Ν. Βασιλειάδης]

Αττικάί νύκτες. Ποιαν γλώσσαν λαλούσιν εν τω ουρανώ. Χίμαιρα

Παρθενών, Αθήνα

τμ. 1, τχ. 2 (Απρίλιος 1871), σ. 78-79

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΠΟΙΑΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΛΑΛΟΥΣΙΝ
ΕΝ ΤΩ ΟΥΡΑΝΩ

ΧΙΜΑΙΡΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

NINOS
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ } νέοι δημόλιχοι καὶ φίλτατοι πρὸς
KIMON } ἀλλήλους.

IPIS νέα κόρη, ἐρωμένη τοῦ NINOS.

NYMΦH τις αἰθερία.

Δύο YHPETAI.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Δωμάτιον σπουδαίου. Κλίνη λευκόπεπλος. Βιβλιοθήκη μικρά ἐπάνω γραφείου. Παρὰ τὴν κλίνην τραπέζιον πλήρες βιβλίων καὶ ἐγγράφων ἀτάκτων. Ἐπ' αὐτοῦ καίτι ἀμυδρὸν φῶς λαμπτήρος, κεκαλυμμένου διὰ καλύπτρας. Ἐπὶ τῆς κλίνης κεῖται ὑπτιος ὁ Νίνος, ἔχων τὰς χεῖρας ἀνεργημένους πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος. Ἐσπέρας.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἐνοίγεισθε βιαίως τῆς θύρας εἰσέρχονται ζωηροὶ ὁ Κίμων καὶ ὁ Φρειδερίκος. Νίνος.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Καλὲ, κοιμᾶσαι; Αἴ Νίνε! Αἰωνίως ὄνειρα;

NINOS ἀνεγειρέμενος

Χαίρετε. Πῶς τοῦτο;

KIMON

Ἐμπρός! Ἐτοιμάσου.

NINOS

Τί τρέχει; Καθήσατε πρῶτον. Πόθεν, Φρειδερίκε; Διὰ ποῦ;

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἀπόψε θὰ ἴδωμεν τὴν τύχην μας. Θὰ

μεταβῶμεν εἰς τοῦ θεοῦ του ὅπου κατ' ἔτος τὴν παρμιονὴν τοῦ νέου ἔτους γίνεται μέγα χαρτοπαίγιον.

KIMON πλησιάζας πρὸς τὴν τράπεζαν

Καὶ δεῖπνον λαμβρόν. Τοῦλάχιστον ἂν κενούται τὸ βαλάντιον, πληροῦται ὁ στόμαχος. Πικρὰ παρηγορία, ἀλλὰ . . .

(Κόπτων ἐπὶ τινος μικροῦ βιβλίου ἀνοικτοῦ καὶ ἀναγινώσκων εὐφώνως, ἐνῶ ὁ Φρειδερίκος ἀποθέτει τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του)

Εἰς σύρτιν ὅπου στρώννεται ἀνόποτος γαλήνη τὸ εὐθροπτον ἐκάτιον τοῦ βίου μου προσπλέει, Χεῖρ ἄγνωστος τὴν τράπεζαν πρὸς ταύτην διευθύνει—

(Κλείσας καὶ ἀποθεῖν τὸ βιβλίον)

ὦ, ἀδελφέ! Εἰς σύρτιν ὅπου στρώννεται γαλήνη καὶ σελήνη καὶ ὀδύνη καὶ μυστήρια καὶ θρηνοὶ καὶ κρίνοι! Ἐάν δ' ἐκείνη — δηλαδὴ βεβαίως ἡ Μαρίνα — τύχη νὰ ᾖ νησιώτις καὶ προφέρεται Μαρίνα, γίνονται οἱ κρίνοι κρίνα :

Οἱ ἄγγελοι ἐζύμωσαν τὰ ῥιζα καὶ τὰ κρίνα
Καὶ σ' ἐπλάσαν, Μαρίνα!

NINOS

Εἶσαι βέβηλος. Ὁ Βαλαθάνης ἦτο τὸ γλυκύτερον καὶ ἀγνότερον ἄστρον τῆς νέας ἑλληνίδος ποιήσεως.

KIMON

ὦ, ἀδελφέ! Γνωρίζεις κατὰ τί διαφέρουσιν οἱ ποιηταὶ ἀπὸ τοὺς, τοὺς, τοὺς; Ὅτι οἱ ποιηταὶ φέρουσι τὰ πτερὰ ἐσωθεν τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ ἐκείνοι ἐξώθεν, ὡς ὁ Τάπας τοῦ Ῥαγκαθῆ, ὡς ὁ Ἀῆρ τοῦ Σαϊκσπῆρου ἢν προχθὲς μοι ἀναγίνωσκας. Ἐγὼ ἐννοῶ τοὺς ποιητὰς ὅταν κατορθώσωσιν ὅ,τι κἂν ὁ μυρβίς ἐκεῖνος ποιητῆς τῆς Σύρου ὅστις πετασθεὶς εἰς τὴν ἀγκάλην πλουσίας, παχσίας καὶ στεῖρας συζύγου τοιαύτην προὐκάλασεν ἐκ μέρους φίλου ἱατροῦ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἐπερωτῶντας φίλους του εἰδῆσιν:

« Ὁ φίλος μας . . . Βόρων
Ἀκάματος σπεῖρον
Παχὺν ἀλλὰ στεῖρον
Εἰσέτι ἀγρὸν,
Ὅρφεὺς τῶν ταλλήρων,
Μουσῶν ἀναργύρων
Νὰ ψάλλῃ τὸν λῆρον
Δὲν ἔχει καιρόν. »

NINOS

Ὁραῖον!

KIMON

Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν αὐτά. — Θὰ ἔλθῃς ἀπόψε μαζὶ ἡμᾶς, Νίνε; Τί ἐσκέπτεσο; Εἶσαι βαρὺς. Τί καινόν;

NINOS

Κενὸν τὸ βαλάντιόν μου ὡς πάντοτε.

KIMON γελῶν εἰρωνικῶς

Ἄλλὰ πλήρης ὁ οὐρανὸς ἀστέρων καὶ ἡ καρδία σου αἰσθημάτων καὶ ὁ ὀφθαλμὸς σου δακρύων καὶ τὸ κρανίον ποιήσεως!

NINOS

Καὶ τὸ στόμα σου σιέλων. — Κάθησον, Φρειδερίκε.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θὰ καθίσω, ἀφοῦ πρὸ τριῶν ἤδη μηνῶν κάθημαι μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ τοι λαβὼν δίπλωμα πολὺδακρυ. Μ' ἐρχεται ὁμως νὰ μεταβῶ με αὐτὸ εἰς τὸν Κύριον Πρύτανιν καὶ νὰ τῷ εἶπω: Σεβαστέ μοι Κ. Καλλιγᾶ, σὰς δίδω τὸ δίπλωμά μου καὶ δόσατέ μου ὀπίσω τὰ τέσσαρα ἔτη ἅτινα κατέφθειρα φοιτῶν ἐν τῇ Νομικῇ καὶ τὰ πτωχὰ μου κεράτια ἅπερ κατέφαγα μάτην σπουδάζων. Ἐν Ἑλλάδι πέντε ἔτη πρέπει νὰ σπουδάζῃς ἐπιστήμην καὶ πέντε ἔτη ἕσπερον νὰ κυνηγῆς ὅπως εὖρης πελάτην τινά. Ἐάν ἡ Θέμις πάλαι ποτὲ ἦτο τιτανὶς καὶ παρθένος, ἤδη ἔχει τόσους ἐραστὰς ὥστε ἡ παρθένος ἐγεινεν ἡ κόρη τῶν τριόδων.

KIMON

Τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ φρονίσῃς καὶ διπλώσῃς ἐν τῷ δίπλωματι ἔχει φωριωντά τινα πελάτην, ἀλλὰ νύμφην, δηλαδὴ προῖκα.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Πτωχὴ ἐλπίς! Ἐν τούτοις ἡ νομικὴ εἶναι πάντοτε παχίς· εἶναι ἀράχνη ἐν ἣ συλλαμβάνεται καὶ νεκροῦται ἡ πτωχὴ μυῖα, ἀράχνη ἣν διασπᾷ καὶ καταστρέφει ὁ ἰσχυ-

ρός σφῆς. Χωρίς νὰ πρόκηται περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐταιρίας . . .

NINOS λαμβάνων τομίδιον ποιήσεων

Ῥοὺς ἰδεῶν ἐσκωριασμένων. Ποῦ χάνεσθε! — Θὰ σὰς ἀναγνώσω τὴν Σιωπὴν τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου. Εἶναι ἀριστούργημα αἰσθηματος καὶ χάριτος καὶ λεπτότητος.

KIMON ἀρπάζων τὸ βιβλίον

Ὅχι, ὄχι, ἀδελφέ! Ὅχι! Ἡ Σιωπὴ τοῦ Κ. Παράσχου εἶναι τόσο ὠραία, ὥστε ἂν δὲν ὠμίλει τοσοῦτον ἡδυσπῶς θὰ κηχόμην τοῦ λοιποῦ νὰ ἦτο αἰώνια. Ἐν τούτοις ἀπόψε ὀμιλοῦσι περὶ Τύχης, περὶ Χρόνου, περὶ Χρυσίου, περὶ Σατανᾶ τέλους, ἀλλ' ὄχι περὶ ποιήσεως.

NINOS

Ἐν τούτοις οὐδὲν ποιητικώτερον τῆς ἐσπέρας. Τὸ ἔτος τὴν νύκτα ταύτην ἀποθνήσκει, ὡς ὁ κύκνος, ἀναδίδον κελάδημα, κελάδημα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Εὐδαιμόνων ὅστις ἐγερθῆ τὴν πρωΐαν μὲ τὸ μείδιμα τῆς μοίρας εἰς τὸ θυλάκιον, μὲ τὸ βάρος δισχιλίων αἴφνης δραχμῶν, βάρος γλυκὺ πάντοτε καὶ ἐλαφρότατον, ὡς ἡ κηδεμονία πλουσίων ὀρφανῶν, ὡς ὁ βραχίων ἐρωμένης.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Πῶς ἔχει ἀληθῶς ἡ ἐρωμένη σου, Νίνε;

KIMON

Πῶς ἔχει ἡ ἐρωμένη του; Τοῦτο εἶναι ἐλάχιστον. Ὅ,τι μέγιστον εἶναι ὅτι οὐδὲν ἔχει. Ἐχει ὅμως καὶ κᾶτι . . .

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Τί;

KIMON

Ὅ,τι εἶναι ἡ μόνη εὐδαιμονία τῶν βασιλέων καὶ ἡ μόνη δυστυχία τῶν γυναικῶν: πολλὰ ἔτη.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἀπατᾶσαι εἶναι νεαρά, νεαρωτάτη. Ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο. Ἐχει σῶμα λεπτὸν, ὡς οἱ ἰσχυροὶ στάχυες οὐς ὠνειρεύθη ὁ Φαραὼ,

ὀφθαλμοὺς καστανοὺς, ὄχι κυανοὺς, διότι ἐν Ἑλλάδι οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ μαρμαίρουσι μόνον εἰς τὰς ποιήσεις πρόσωπον μελαγχροινὸν ὡς ἡ ἀπὸ τῆς ἀναργυρίας μελαγχολία κόμην μέλαιναν καὶ χλιδίζουσαν χεῖλη μικρά ὡς τὰ ὄτα τῶν βασιλέων πόδας μικροὺς ὡς τὰ φιλήματα προῖκα . . . τὰς ἐπωμίδας τοῦ πατρὸς τῆς.

KIMON

Τί ἔχει λοιπὸν καὶ ἀγαπᾶς αὐτὴν τόσο, Νίνε;

NINOS

Καρδίαν.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ καὶ KIMON

ὦ, ὦ, ὦ!

KIMON

Τί εἶναι πάλιν αὐτὸ τὸ προκατακλυσμάτιον μεγαθήριον, ἡ καρδία; Αὕτη συναπέθανε μετὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἡ Ἄρτεμις καὶ αἱ τρεῖς Χάριτες καὶ ἡ Παλλὰς καὶ ὁ πτερωτὸς Ἔρως. — Ἐχει καρδίαν! Καλλίτερον ἢ καρδία τῆς νὰ ἦτο ἐπανωφόριον.

NINOS

Ἡ εὐδαιμονία ὅμως κλείεται ἐκεῖ καὶ ὄχι εἰς τὸ βαρὺ θυλάκιον. Οὕτω μυρίων τόμων βιβλιοθήκη εἶναι μηδὲν, ἀπέναντι μιᾶς καὶ μόνης ἀληθοῦς ἀνθρώπου κεφαλῆς.

KIMON

Καρδία, εὐδαιμονία, ἀρετὴ! Ἡ ἀρετὴ, Νίνε, εἰὰν μὴ ἦναι συμφέρον, εἶναι ὑποχονδρία μὴ χάνεσαι! Γεννάσαι στρυφνὸς, νεοθρὸς, δεῖλδς, ἡλίθιος ἦτοι ἐνάρετος, ὅπως γεννᾶται τις ἀνάπηρος. Τούτους τοὺς ἀναπήρους, οἱ Σπαρτιᾶται ἐρρίπτον εἰς τοὺς Ἀποθέτας, τὸ βάραθρον τοῦ ἐναρέτους ρίπτουσιν αἱ κοινωναὶ εἰς τὴν πενίαν, τὴν καταφρόνησιν καὶ τὴν παραφροσύνην μὴ χάνεσαι! Ἡ εὐδαιμονία εἶναι ἡ θρησκεία τῶν ὄνειρων, τὸ ὄνειρον τῶν ποιητῶν, ἡ ποίησις τῆς ἀφαιρέσεως, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἰδανικοῦ, ὁ μῦθος τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ πίστις τοῦ μέλλοντος. Μὴ χάνεσαι! Ἡ καρδία εἶναι ὁ πῖθος τῆς Πανδώρας, πλήρης κακῶν, ἐν ᾧ

πιστεύουσι μόνον οἱ μωροὶ Ἐπιμηθεῖς· εἶναι τὸ μεγαλεῖον τῆς γυναικὸς καὶ ἅμα ἡ ἀχιλλεῖος πτέρνα τῆς· διότι ἂν ἡ Ἴρις ἀγαπᾷ ἤδη σὲ ἀπὸ ἀγνοῦ ἔρωτος τιμῆς καὶ φιλίας, αὐριάν θ' ἀγαπήσῃ ἄλλον ἐπίσης ἴσως ἀγνώως ἀπὸ αἰσθημα ἐλεημοσύνης διότι ἐπαιτᾷ ὁ μιαρὸς καὶ κλαίει γονυκλινὴς τὴν ἐπαύριον ἄλλον τινα, ἴσως λοχαγόν, ἀπὸ αἰσθημα θαυμασμοῦ πρὸς τὴν σπάθην καὶ τὰς ἐπωμίδας· τὴν ἄλλην χωλὸν τινα ἢ μάγειρον ἀπὸ πληξίν ἢ ἰδιοτροπίαν· μίαν ἡμέραν τέλος νεαρότερόν τινα, ἐπίσης ἐν δικαίῳ καὶ εἰλικρινείᾳ, διότι οἱ πρὸ αὐτοῦ τέσσαρες ἀπητυμώθησαν, διότι ἀνάγκη οὐδὲ θεοὶ μάχονται, ὅχι γυναῖκες. Μὴ χάνεσαι! Ἐπειτα τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ἢ περὶ τὸν βίον εὐαίσθητος καὶ λεπτολόγος φιλοκαλία δὲν σ' ἐμποδίζουσι νὰ ἦσαι σύζυγος;

NINOS

Ἡ φαντασία σου εὐρίσκεται εἰς τὴν ὀχέαν τῆς.

KIMON

Ἴσως ἀλλ' ἢ ἰδική σου εἰς τὴν ἀποθέωσίν τῆς, ἀφοῦ λαλεῖς περὶ καρδιῶν.—Λοιπὸν ἀφοῦ ἔχει οὕτω, τί ἤθελες νὰ ἦσο καλλίτερον, πάπας ἢ παππᾶς;

NINOS γελῶν

Ἄν δὲν ἐφοβούμην τὴν ἀναμαρτησίαν... Ὅχι· ἤθελα νὰ δύναμαι νὰ ἤμαι ὅ,τι εἶμαι. Ἐλεήμων, ὄνειροπόλος, ἀγαθός· νὰ δίδω ἐσπερίδας εἰς τοὺς φίλους μου, φιλήματα εἰς τὴν ἐρωμένην μου, τόμους ὠραίους εἰς τὸν κόσμον, χρυσίον εἰς τοὺς πτωχοὺς.

ΦΡΕΙΑΔΕΡΙΚΟΣ

Χαρίεσσα ἐξοχικὴ ἑπαυλις, ἀντὶ ἀηδόνος κόρη ἐκεῖ προσφιλής, ἄμαξα ἑλαφρά καὶ ὑπόπτερος, βιβλιοθήκη χρυσῆ καὶ πλουσία, τὸ ὄπλον τοῦ κυνηγοῦ ἀνά χεῖρας, ἰδοὺ τῆς ζωῆς μου τὸ ὄνειρον.

NINOS

Αἰώνιον ὄνειρον τῆς νεότητος!

KIMON

Πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Δ΄.]

εἰσὸδῆμα, πρέσβυς ἐν Βιέννῃ ἢ Παρισίους ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, τὴν ἡμέραν τὸ στήθος κεκαλυμμένος ἐκ παρασῆμων βασιλέων καὶ τὴν νύκτα τὸ πρόσωπον ἐκ φιλημάτων πριγκηπισσῶν, τοῦτο τὸ δάκρυ τοῦ παρελθόντος μου καὶ ὁ καγχασμός ἴσως τοῦ μέλλοντός μου, διότι πιθανῶς νὰ ἀποθάνω ὑγειανομοσταθμάρχης.

NINOS

Θαυμάσιον, ἀλλὰ μηδὲν ἄγαν, φίλε Κίμων. Ἐγὼ πεποίθησιν ὅτι οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἀλουργίδα ἀλλ' εἰς τὴν καλύβην τῶν πενήτων κρύπτεται μᾶλλον ὡς ἀρχαϊότης ὑπὸ τὸ χῶμα ἢ εὐδαιμονία, ὡς τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ θὰ εὕρῃς μᾶλλον εἰς τὰ παιδία καὶ εἰς τὰ νήπια, παρὰ εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τοὺς γέροντας.

KIMON

Τότε ἄς εἶχα τὴν κόρην ἐκείνου, τοῦ Φειδίου. Οὕτω μόνον θὰ ἔστεργον τότε τὰ τοῦ Σουτσειῦ στίχου:

Παρ' ἀνάκτορα πριγκήπων, παρὰ ἄροφαι χρυσοῖ,
Ἡ καλύβη ἐπιούσῃ...

ΦΡΕΙΑΔΕΡΙΚΟΣ

Ἵψιστοι θεοί! Τὴν εἶδα χθὲς. Μὲ ἤλθε νὰ ρῆξω κραυγὴν φρικαλέαν καὶ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν ὀλολύζων. Ἡ θεὰ τινῶν γυναικῶν μεταβάλλει τὰ περὶ σὲ ὅχι εἰς αἴγλην οὐρανίαν, ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταί, ἀλλ' εἰς πλατεῖαν φρενοκομείου· φοβεῖσαι περὶ σεαυτοῦ. Εἶπες, Κίμων, Φειδίαν τὸν πατέρα τῆς κόρης αὐτῆς; Πόσον εἶσαι μωρός! Ὁ Φειδίας ἐπλασεν ἀγάλματα, ἀλλ' ἄνευ λαλιᾶς καὶ βλεμμάτων.— Ἐκεῖνοι οἱ ὀφθαλμοί!

KIMON

Ἐγχεῖς δίκαιον. Ἐκεῖνοι οἱ ὀφθαλμοί, ἐκεῖνα τὰ χεῖλη, ὁ λαϊμὸς ἐκεῖνος, ἐκεῖνο τὸ στήθος... Γῆ καὶ οὐρανέ!

ΦΡΕΙΑΔΕΡΙΚΟΣ

Ναί! Νὰ μὲ ἠγάπα καὶ νὰ ἤμην βαρῶνος Ῥώσσης τρώγων τοὺς χωρικοὺς μου ὡς θύματα ὑπὸ τὴν θεότητα αὐτήν! Διότι νὰ ἔχῃς ὠραίαν σύζυγον καὶ νὰ ἦσαι πένης,

εἶναι ὡς νὰ ἦσαι ἐν τῷ παραδείσῳ μυσιπῶν καὶ ἐξυπόλυτος, ὡς νὰ ἦσαι κύριος τοῦ Βυζαντίου ἀνευ τειχῶν καὶ στρατοῦ, ὡς νὰ ὄνειρεύεσαι ὄνειρον εὐδαιμονίας ἀρρήτου καὶ ἐξυπνῶν ἢ ἀπαντᾷς ἐμπρὸς σου δικαστικὸν κλητῆρα μὲ ἀπόφασιν τελεσιδικον. ὦ, ἀν ἤμην Ῥοσχίλδ!

ΚΙΜΩΝ

ὦ, ἀν ἤμην ἐρωμένος της!

ΝΙΝΟΣ

Νὰ ἤμην καὶ νὰ εἶχα! ὦ ἐλπίδες καὶ πόθοι, ὦ εὐχαὶ καὶ στεναγμοί, ὦ βεμβασμοὶ καὶ ὄνειρα, ὦ νεότης καὶ πενία!

Ἡδὲ ποτε τῶν δε πόνων
χρή σε τέρατα κείλ
σαντ' εἰσιδεῖν; Ἀκίχτητα γὰρ ἦθεα καὶ κίεαρ
ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς!...

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Αἴφνης ἀναδύεται νόμφη χαρίεσσα, φέρουσα χυτὴν μολύβδου κήλην, λευκὴν ὡσαύτως χιόνα πύλων παθήρη, κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ἀμμόμετρον καὶ εἰς τὰ χεῖλη μαιδιάμα.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ

Ἡ ΝΥΜΦΗ

Μή τις ὑμῶν μὲ πλησιάζῃ, διότι εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἐσδέσθην. Νίνα, εἰς τὸν οὐρανὸν ἔχεις μητέρα. Ἐὰν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκοιμήθῃ, ἀγρυπνεῖ ὑπὲρ σοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ. Αὕτη σὰς ἤκουσαν. Αὕτη μὲ στέλλει. Ὅ, τιδὴ ποτε λοιπὸν ἕκαστος ὑμῶν ποθεῖ, εἶπατε αὐτό. Ἄμα στραφῇ τὸ ἀμμόμετρον ἔπερ κρατῶ, ἢ πύλη τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγεται νὰ σὰς ἀκούσῃ. Θὰ περέλθωσι τρία λεπτιὰ χρόνου ἕως ἔτου ἐτέρωθεν κενωθῇ. Ὅ, τιδὴ ποτε ζητήσατε ἐν αὐτοῖς, θὰ εἴθῃ. Ἄλλ' ἐν μόνον ζητήσατε, ὅχι πολλὰ. — Εἶπατε.

Ἡ Νύμφη ἀναστρέφει τὸ ἀμμόμετρον. Μένουσιν ἔλοι ἐπὶ στιγμήν ὡς ἐννοεῖ.

ΚΙΜΩΝ ἀναφωνῶν

ὦ, διάβολε! Ἄφοῦ ἔχει οὕτως, ἐγὼ, ἴσα ἴσα ἐπόθουν τὴν κόρην τοῦ Φρειδίου...

Ὅχι! πλούτη θέλω, πλούτη! Δώδεκα ἑκατομμύρια... Στάσου, ὅχι!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ σπυῖδων

Ἐγὼ τὴν ἀθανασία. Καὶ τὴν νεότητα δοῦ. Ἀλλὰ καὶ μέταλλον. Δηλαδή χρυσίον, χρυσίον, χρυσίον!

ΝΥΜΦΗ

Παρήλθε τὸ ἐν λεπτόν. Νίνα, θέλεις τίποτε;

ΝΙΝΟΣ ἐνδακρος

Πτωχὴ μητέρα!... Πόσον μὲ ἀγάπα πάντοτε! πόσον μὲ ἀγαπᾷ ἔτι καὶ ἀποθανοῦσα! — Ἐὰν εἴξῃ!

ΚΙΜΩΝ ἀγωνιῶν

Ὅχι, ταῦτα εἶναι εἰρωνεία, εἶναι προδοσία! Ἐπρεπε νὰ εἰδαποιηθῶμεν πρότερον. Τώρα τί νὰ σκεθῶ! Στάσου, ὦ νόμφη, ὦ ἀγγελε! Θέλω νὰ δύναιμι τὸ πᾶν, νὰ γίνω αὐτοκράτωρ, νὰ ζήσω μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου ὅχι, καὶ νὰ ἀναβληθῇ ἢ συντέλεια χάριν μου! ὦ, ὦ, ὦ!

Ὁ Φρειδερίκος βηματίζει πρὸς τὸ βάθος ὡς ἐμμαντῆς.

ΝΙΝΟΣ ὄνειροπολῶν

Ἦθελα τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου, τὴν παῦσιν τῶν πολέμων, τὴν περίθαλψιν τῶν ὀρφανῶν... Εἶπε τῆς μητρός μου... Πτωχὴ μητέρα! Πόσα θέλω, πόσα πύχόμην!

ΚΙΜΩΝ τῷ Φρειδερίκῳ

ὦ, τί νὰ ζητήσω! — Τί θὰ ζητήσης σύ;

ΝΥΜΦΗ

Ἐπολείπεται ἐν λεπτόν. — Ζητήσατε ἕκαστος ἀνὰ ἑν.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θέλω νὰ βασιλεύσω ἑκατὸν ἔτη...

ΚΙΜΩΝ

Θέλω νὰ γίνω ὁ Μαθουσαλάς ὡν Κατσαρ... ὦ, ὅχι! ὁ εἰς θὰ εἴξῃσε γέρον, ὁ ἄλλος ἐσπαράχθη μὲ εἰκοσιτρεῖς πληγὰς.

NINOS ρεμβάζων

Ἡ δημοκρατία ἐν τῷ κόσμῳ ἔλω θὰ ἦτο
Οεῖον... Πτωχή μητέρα!

(Πρὸς τὴν Νύμφην)

Ἄ· θέλω νὰ ἐπανεέλθῃ ζῶν ὁ Ὀμηρος καὶ
καταισχυνθῇ ὁ Οὐδύφιος καὶ λυθῇ τὸ δημη-
ρικὸν ζήτημα· ὄχι, διότι τότε θὰ καταρ-
γῆθῃ ἡ θέσις ἀγαθοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πα-
νεπιστημίῳ... — Πτωχή μητέρα, μ' ἐνθυ-
μεῖται πάντοτε!

KIMON

Θέλω... Ὅχι!

NYMPHE

Φεύγω.—Εἶπατε!

KIMON

Στάσου, στάσου! Θέλω ὀλόκληρον ἓνα
κόσμον! Ἐνα κόσμον!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ἀπελπὶς

Θέλω λίρας, λίρας... Λίρας!

Ἡ οὐρανία νύμφη σβύνεται, ἡ ποιητικὸς Νίνος
μένει χαίνων.

KIMON

Ἦτο θαυμάσιον!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἦτο μαγεία!

KIMON

Ἦτο σατανικόν!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Ἦτο οὐράνιον!

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ πρὸς τὸν Νίνον

Ἄλλὰ σὺ τί ἐζήτησες;

NINOS, συνελθὼν καὶ πίπτων ἐπὶ τῆς
ἕδρας τοῦ ἀπελπῆς

Τίποτε!

KIMON

ὦ, θηρίον, θηρίον, θηρίον! — Νομίζω
ὅμως νὰ ἤκουσα τὸ δημηρικὸν ζήτημα, τὴν
δημοκρατίαν... Τί;

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ καγχάζων

Γῆ καὶ οὐρανέ! Νὰ μὴ ζητήσῃς τίποτε!

Οὔτε κἂν τὴν νύμφην αὐτήν, οὔτε κἂν ἐπὶ
τέλους τὸ λογικόν σου;

KIMON

Ποιητής! Εἶναι τι ἄρρητον βλακείας
κράμα καὶ πλατωνισμοῦ.—Οὐχ ἦττον μὴ
λυποῦ, Νίνε. Ἐγχεῖς τὸ ὠραιότερον μέρος
τοῦ βασιλείου μου. Ἐζήτησα ἓνα κόσμον
ὀλόκληρον.

(Καθ' ἑαυτὸν καὶ χερσέων)

Διάβολε! Πῶς θὰ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ κόσμος;
Χωρεῖ εἰς τὸ δωμάτιόν μου κόσμος ὀλόκλη-
ρος; Ἄ, νὰ μὴ ζητήσω τοῦτο: νὰ ἐπα-
νέλθῃ ἡ Νύμφη μετὰ τὴν αὐτὴν ἀποστολὴν
μετὰ δύο ἡμέρας; Τότε ἔδωκες!..

NINOS ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς συνείας
καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ

Νὰ μὴ ζητήσω τίποτε!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θεέ μου, μὴ ὀνειρευόμεθα; Ποτῶ νὰ
ἴδω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Θὰ ἐπλημμύρη-
σον ἀπὸ λίρας! Πῶς ἄλλως;

KIMON ἐρωτῶν νὰ φύγῃ

Κ' ἐγώ. Ἄ, Θεέ μου, θ' ἀναδύσῃ εἰς τὴν
αὐλὴν μου ὁ κόσμος ὡς ἡ νῆσος θῆρα εἰς
τὸ ἀρχιπέλαγος;

Φεύγουσιν. Ἡ θῆρα μένει ἀνοικτή.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

NINOS, μένος ἐν βαθυτάτῃ θλίψει

Εἶναι ἀπελπισία!

(Μετὰ τινε σιγῆν)

Νὰ μὴ ζητήσῃ τίποτε!

(Μετὰ τινε σιγῆν)

Ποῦ ἦμην;

(Μετὰ τινε σιγῆν)

Θεέ μου, Θεέ μου!—Θ' ἀποθάνω. Εἶμαι
ἄθλιος, εἶμαι ἡλίθιος. Τετέλεσται!

(Ἐγείρεται, λαμβάνει ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης βιβλίον
καὶ ἐξέρχεται νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον).

Μεταλλοίωσις τῆς σκηνῆς. Κῆπος φρασσόμενος ἀπὸ
πυγλίδας. Πύλη τοῦ κήπου ὄθεν εἰσέρχονται καὶ
εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀριστερῇ τῇ ὀπισθεν οἴκου ὄθεν
φαίνεται μικρὸν παράθυρον κλειστὸν καὶ φεγγοδο-
λοῦν. Νύξ. Σελήνη φθίνουσα, ἐν τῷ κήπῳ πλα-
τεῖται τῶν δένδρων σκιά.

Ο ΝΙΝΟΣ μόνος, κρατῶν τὸ βιβλίον εἰς τὴν χεῖρα

Νὰ μὴ ζητήσω τίποτε! Ποθῶ ἄπειρα, ἀλλ' οὐδένα ὠρισμένον ἔχω πόθον· οἱ πόθοι μου εἶναι πόθοι στιγμῆς. Εἶτα κοιμῶμαι. Ποῦ φέρομαι, οἷα ποθῶ; Μήπως γνωρίζω; Τὸ πᾶν καὶ οὐδέν. Τί νὰ ἐζήτουν; Ποῖον τὸ κρεῖττον, ποῖον τὸ χεῖρον; Εἶναι ἀγαθὸν ὁ πλοῦτος, εἶναι κακὸν ὁ θάνατος; Ἄς ἐζήτουν τὴν εὐδαιμονίαν· ἀλλ' οἱ θεοὶ πῶς τὴν εὐδαιμονίαν ἐννοοῦσιν; Ἴσως ἀπέθνησκαι τότε, ὡς ὁ Κλέοβις καὶ ὁ Βίτων, μετὰ τινὰς στιγμὰς αἴφνης, πληρουμένης οὕτω τῆς εὐχῆς μου κατὰ τοὺς θεοὺς, ἐνῶ ἐγὼ πλήρης ζωῆς καὶ ὑπόπτερος θ' ἀνέμενον νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν Ἰριδα ὡς μόνην εὐδαιμονίαν μου! Τί νὰ ἐζήτουν; Φεῦ, ποῖον τὸ κρεῖττον, ποῖον τὸ χεῖρον; Ἐν ταύτοις ποσάκις πῶσα κῆχθήην, ποσάκις πῶσα ἐπόθησα, ποσάκις πῶσα μὲ πῦρ εἰς τὸ στήθος καὶ δάκρυ εἰς τὰ βλέφαρα (κέτευσαι τοῦ θεοῦ νὰ μοὶ ἔδιδεν! Δικτὶ, ὅτε πρὸ ἐλίγου μὲ ἠρώτησε, νὰ σιωπήσω; Ἄ, μητέρ μου, διατὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ νὰ μὴ μὲ εἶπες σύνμακα τί ἔπρεπεν ὡς ἄριστον νὰ ἐζήτουν!

(Μετὰ μικρὰν σιγάν)

Τάχα ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἐν ὄρσαν ἂν νὰ ζητήσω κἂν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν ὑπόδημα; Εἶμαι ἡλίθιος. Αὐποῦμαι τὸν κόσμον ὅλον, ἔκλαυσαι αὐτὸν εἰς μυρίας φωνάς, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸν οὐδαμῶς, οὐδ' ἐμὲ κἂν ἐλάχιστον δύναμαι νὰ ὠφελησῶ! Ὀφείλω ν' ἀποθάνω. Εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ἐγὼ παρεξέφρασα κατὰ λάθος. Διόρθωσις παρράμακτος: ἀποθνήσκω.

Βυθίζεται εἰς θανασίμους συλλογισμούς.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΝΙΝΟΣ ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἀνοίγεται τὸ τῆς ἄλλης οἰκίας φεγγεβολοῦν παράθυρον καὶ ἐπιφαίνεται λεπτὴ καὶ χαρίεσσα ἡ ἐρωμένη του.

ΙΡΙΣ

Τί νὰ γίνεταί ὁ Νίνος; Εἰς τὸ δωμάτιόν του λάμπει ἀμυδρὸν ὡς ἡ ψυχὴ του φῶς· νὰ ἦναι ἐκεῖ; Ποῦ νὰ ἦναι; Ἴσως μελετᾷ, ἐνῶ ὁ κόσμος ὅλος τὴν στιγμήν αὐτὴν πλέει εἰς χρυσοῦν καὶ εἰς ἐλπίδας, ἐλ-

πίδας ὠραιότερας τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσοῦ. Μελετᾷ. ὦ, ἂν ἐκέρδινα ἀπόψε, θὰ τοῦ καύσω αὔριον ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία. Στίχους, στίχους, αἰωνίως στίχους! Αἱ ποιήσεις, Νίνα, γράφονται διὰ τοὺς καπῆλους, τοὺς τοκογλόφους, τοὺς φονεῖς, ἂν ἡ καρδία εἶναι ἀνήμερος ὡς ὁ γρανίτης καὶ ἡ διάνοια σκοτεινὴ ὡς ἡ ἄβυσσος· ἐνδύονται οἱ γυμνοί. Σὺ ὅμως, πτωχέ μου ἀγγελε, εὖ ἡ καρδία εἶναι πλήρης γλυκύτητος καὶ ἡμέρας, ἔχεις ἀνάγκην νὰ μελετᾷς ποιήσεις ὅπως γίνῃς γλυκύτερος καὶ ἡμερώτερος; ὦ, ἂν μὲ ἠγάπα κἂν ὡς ἀγαπᾷ τὴν Ἐλβίραν τοῦ Λαμαρτίνου!... Ἐν τούτοις τὸ φῶς ἐκεῖνο τρέμει, σχεδὸν σβύνει. Εἶναι ἐκεῖ ὁ Νίνος; Ἴσως ἀπῆλθε κ' ἐλησμόνητε τὸ φῶς.

(Ἀποτεινομένη πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ Νίνου)

Νίνα! ... Νίνα! ... Θὰ ἔφυγε.

ΝΙΝΟΣ πρὸς ἐκ τῶν δένδρων τοῦ κήπου

Ἰρις, εἶπες τ' ὄνομά μου σύ;

ΙΡΙΣ

Πῶς, τίς εἶναι αὐτοῦ; Σὺ εἶσαι, Νίνα;

ΝΙΝΟΣ περίλυπος ἕως θανάτου

Ἐγὼ, φίλη μου. Μόλις σὲ ἤκουσα. ὦ, τάχα θὰ σὲ ἀκούω πάντοτε ὅταν μὲ καλῇ ἡ φωνή σου, Ἰρις;

ΙΡΙΣ

Ὅταν σὲ καλῇ ἡ φωνή μου, ἴσως ἔχει ἀλλ' ὅταν σὲ καλῇ ἡ καρδία μου, θὰ μὲ ἀκούῃς πάντοτε, ἐάν πάντοτε μὲ ἀγαπᾷς, Νίνα. — Εἰς τὸν κήπον θὰ ἦναι ὑγρασία· πῶς μένεις αὐτοῦ, μόνος, σιωπηλός, ἥρεμος; Φέρε τὸ πρόσωπόν σου πρὸς τὴν σελήνην, νὰ σὲ ἴδω καλὰ· διότι μὲ φαίνεσαι ὡς μία σκιὰ τῶν δένδρων, πολὺ σκοτεινὸς μὲ φαίνεσαι.

ΝΙΝΟΣ

Συνείθισον καὶ εἰς τὴν περὶ ἐμὲ σκοτίαν, Ἰρις· εἶναι αὕτη προπαίδεια ἀπουσίας...

ΙΡΙΣ

Τί εἶπες, Νίνα; Δὲν ἤκουσα. Ἡ φωνή σου σβύνεται ὡς ἡ μορφὴ σου. Τί εἶπες;

NINOS

Τίποτε. — Βλέπω πολὺ φῶς· πλησίον σου διατί; Φαντάσου ὅμως ἐρωτῶ διατί ἡ ἠὼς ἀκτινοβολεῖ!

IPIE

Σιγά δά. Τὸ φῶς εἶναι ἀπὸ τὴν αἴθουσαν ὅπου παίζουν ραλλίαν. Εἶναι πολλοὶ κύριοι· γραῖαι, ἀπόμαχοι, αἱ φίλαι μου ὅλαι· ὅλοι παίζουν. — Γνωρίζεις τί;

NINOS

Τί, φίλη μου;

IPIE

Εἶμαι τρελλή. Ἐβαλα κ' ἐγὼ ἐν λουδοβίκιον, παλαιὸν βαπτιστικὸν μου κόσμημα. Φροντίζει δι' ἐμὲ καὶ προσέχει ὁ θεὸς μου. Ἄς ἴδωμεν! Ἐπειτα λέγεις ὅτι εἴμεθα πτωχοί... Παίζω μὲ λουδοβίκια καὶ εἰς ἐκάστου τὴν σειρὰν συναθροίζεται λοφίσκος χρυσοῦ· φαντάσου νὰ κερδήσω!

NINOS

Θὰ χάσης πάντοτε, Ἴρις...

IPIE

Διατί; Καὶ πάλιν ἐὰν χάσω, μοὶ μένεις σύ. Φαντάσου ὅμως ἂν κερδήσω! Θὰ ἦναι νὰ γελᾷ κανεὶς.

NINOS

Θὰ χάσης πάντοτε... Ἐχομεν ἡμεῖς ὄχρον, ἢ μᾶλλον οὐδένα ἔχομεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀστέρα προστάτην. — Θὰ μὲ πιστεύσης νὰ σὲ εἶπω τι, Ἴρις;

IPIE

Λέγε. — Ἀλλὰ μίαν στιγμὴν τί κρατεῖς καὶ λάμπει τόσον;

NINOS ὑπακρόπων τὸ βεβίλλειν

Τίποτε, Ἴρις. Εἶναι ἡ κλεις τοῦ νέου οἴκου μου.

IPIE

Τοῦ νέου οἴκου σου; Τί εἶπας; Τί; Τίνας; — Μὲ φαίνεται ὡς ἐργαλεῖον κηπουρικῆς.

NINOS

Ναί, Ἴρις· καλλιεργῶ δι' αὐτοῦ τὰς κυπαρίσσους καὶ τὰς μήκωνας... — Δοιοπὸν πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐμφανίζεται νόμψη τις λευκὴ ὡς ἡ χαρά. Μὲ λέγει: ἐντὸς τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας ὅ,τι δῆποτε ζητήσης σοὶ δίδεται.

IPIE

Τί λέγεις, Νίνε; Παίζεις μ' ἐμέ. Ὀνειρα ποιητοῦ ἢ νηπίου!

NINOS

Ναί, φίλη μου, νηπίου· διότι παρήλθον τὰ τρία λεπτά καὶ οὐδὲν ἐζήτησα.

IPIE

Τίποτε;

NINOS

Τίποτε. — Ἦτο νόμψη σταλεῖσα ἐκ μέρους τῆς μητρός μου.

IPIE

Ἄλλ' οὐδὲν νὰ ζητήσης εἶχες, οὐδὲν; Θεέ μου, Θεέ μου! Τί λέγεις; Εἶναι ἀληθές;

NINOS

Ἀληθές. Οὐδέν!

IPIE

ὦ, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου!

NINOS

Τί θὰ ἐζήτηις, Ἴρις;

IPIE

Τί ἄλλο παρὰ σὲ καὶ μόνον, φίλε μου; — Πείθομαι ἤδη, Νίνε, πόσον μὲ ἠγάπας, πόσον μὲ ἀγαπᾷς! Οὐδὲ κἂν εἰς τὴν μνημην σου ἤμην! Νὰ μὴ ζητήσης κἂν ἐμέ!

NINOS βαρυσλη

Πτωχὴ Ἴρις!... ὦ, νὰ μὴ ᾔσο εἰς τὴν θέσιν μου!

Ἀκούονται αἶφνης ἔσωθεν τοῦ παραθύρου τῆς Ἰριδος φωναὶ καλοῦσαι αὐτήν, χαρακτηριστήματα, γέλωτες, ἀνείρονται κλείονται θύραι.

ΙΡΙΣ ἀποσυρομένη γελῶσα

Νινέ μου, εἶσαι ἡλίθιος. Χωρίς ἀληθῶς
νά ἦσαι λίθος.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

ὑπὸ τὰ δένδρα τὸ παράθυρον τῆς Ἰριδος ἀνοιχτόν.

ΝΙΝΟΣ μόνος

Εἶμαι ἡλίθιος; λίθος ὄχι, ἀλλὰ καὶ
ἄθλιος, Ἰρις. — Νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ κἀν τὸ
μόνον μου ὄνειρον, τὸν μόνον μου ἔρωτα,
ν' ἀπαιτήσω τὴν Ἰριδα! Ἄ, ὀφείλω ν'
ἀποθάνω. Μ' ἐλλείπει τὸ θάρρος νὰ χωρή-
σω ἐμπρός, ἀγωνιῶ καὶ τήκομαι μένων
ὀπίσω. Ἄς τελειώσῃ λοιπὸν ἡ πανηγυρίς
αὕτη τοῦ βίου, ὅπου τὸ εἰδύλλιον τῆς
Ἀμαρυλλίδος πλέκεται παρὰ τὰς ἐορτὰς
τοῦ Νέρωνος ἄς πέσωσι λοιπὸν αἱ ἀλκυῖαι
τοῦ ροδερῶ τούτου θεάτρου: πέσατε βλέ-
φαρά μου. Ἄς ἀποθάνω, ἄς ἀποθάνω.
Ὅπωςδήποτε ἄφρευτος ἡ ἡμέρα τοῦ θανά-
του! ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ζωὴ εἶναι πάλη, διατί νὰ
μὴ ἀποθάνω ἐν προμάχοις ἑκατὸν ἢ μίαν
ἡμέραν ἴσως ταχύτερον; Ν' ἀποθάνω. Ἀλ-
λ' ἡ σκοτία ἢ ἄλυτος, ἀλλ' ὁ αἰώνιος
ὕπνος, ὕπνος ἄνευ ὄνειρου τινός, ἄνευ μιᾶς
ἀναμνήσεως! Ἄν ὡς θωπεῖα τοῦ τάφου,
ὡς ἀκτίς εἰς τὴν ἄβυσσον, ἐσώζετο κἀν ἡ
μορφὴ σου ἐν τῇ μνήμῃ μου, Ἰρις; Ἄλλ'
ἂν σβεσθῶσι πρὸ τῆς ψυχῆς μου πάντα, ὡς
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἂν οὐδὲν ἐνθυμοῦ-
μαι, οὐδὲν αἰσθάνωμαι, βλέπω οὐδέν; Ἡ
ζωὴ εἶναι πολλάκις ὡς μυσερὸν αἶδημα
ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος: ἄς ἐκκοπῆ
λοιπὸν αὐτὸ ἀλλ' ἡ διάνοια, τὸ αἶσθημα,
ἢ συνειδήσεις; Τί γίνονται; ὦ ψυχῆ, ψυχῆ
μεγαλόφρον ἢ δευλή, ἂν ἀληθῶς ἐπιζῆς
καὶ ἀφίπτασαι εἰς κόσμους ἐνθέους, διατί
νά μὴ γνωρίζῃς τοῦτο ἀπὸ τοῦδε ἀσφα-
λῶς, σὺ τῶν θεῶν ἡ ἴση; Σὲ κωλύουσιν ὅμως
νὰ καταγνώσῃς τοῦτο ἄρά γε αἱ σάρκες, ὡς
τὸν δεσμώτην ἢ εἰρκτή; Τότε ὅμως μὴ
συνειδύια ἐν πεποιθήσει, δυνατὸν καὶ ν'
ἀπατάσαι, ταλαίπωρος! Μωρὰ ψυχῆ σύ-
ναμα . . . ὅταν αἱ σάρκες καταπέσωσι, θά-
πτεται ὑπὸ τὰ τεῖχη ὁ δεσμώτης . . . Ναί,
ναί. Τίς λέγει ὄχι; Ἄ, Πλάτων, διατί
λοιπὸν νὰ ἐπιζῆσῃς μετὰ τὸν Φαίδωνα!

Πλάτων, ἦτο ἐλπίς παρήγορος ὁ Φαίδων ἢ
πεποιθήσεις σοφοῦ; Κάτων, ἐπίσθης ἢ
ἐμάνης;

(Μετὰ τινα στιγμὴν)

Ἄλλ' ἂν ἡ ψυχὴ πετᾷ πρὸς τὸν οὐρα-
νὸν ἀφθιτος, διατί γηράσκων καὶ βαίνων
πρὸς θάνατον ὁ ἄνθρωπος πίπτει, πίπτει,
πίπτει; Ὁ ὀφθαλμὸς θολοῦται, ἡ διάνοια
σκοτιζέται, ἡ μνήμη σθέννυται, τὸ αἶσθη-
μα νεκροῦται. Πῶς, ὁ τελειούμενος πίπτει;
Τὸ ἔμβρυον νοεῖ, ἔχει ὄνειρόν τι καὶ αἰ-
σθημα εἰς τὰς πλευρὰς τῆς μητρός; Οἴμοι,
οὕτως ὁ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ! Ἐμβρυον,
νεκρὸς μεταλλαγὴ θερμοκρασίας, ἰδοὺ τὸ
πᾶν. Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὰ στέρνα
μεγαλειτέρως μητρός. Ἐμπρός!

Ὅτε τὸ βεβήλας ἐπὶ τοῦ κροτάφου καὶ κλίνει
τὴν κεφαλὴν εἰς ὑστάτην τινὰ ἀκέφην.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ταύτοχρόνως παρὰ τὰς κινηλίδας τοῦ κήπου ἐμπα-
νίζεσθαι μελανέμιον ἀπὸ κεφαλῆς ἐπαίτις. Νίνος
ἐν βαθυτάτῃ συννοίᾳ. Ἠ

ΕΠΑΙΤΙΣ τῇ Νίνῳ

Ἐλεημοσύνην! Ἐλεημοσύνην! Εἶμαι μη-
τέρα τριῶν ὄρφανῶν. Ἀκούσατέ με καὶ λυ-
πήθητε. Ὅπου ἐζήτησα μὲ εἶπαν: « Ἄς σ'
ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς, πτωχὴ! » Εἶπατέ με λοι-
πὸν σεῖς ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς ἐν τῇ γῆ νὰ με-
ταβῶ καὶ πέσω ἐνώπιόν του. Ὁ ἔφις ἀλ-
λάσσει κατ' ἔτος ἐνδύμα νέον, ἀλλ' ἡ μη-
τέρα τῶν ὄρφανῶν ἀπὸ πολλοὺς χρόνους
φορεῖ τὸ αὐτὸ ῥάκος. Τὰ πτηνὰ αὐρίον θά
πίωσι καὶ ἴσως ζήσωσι μὲ τὴν δρόσον, ἀλ-
λὰ μὲ τὰ δάκρυα μόνον ὁ πτωχὸς ἀποθνή-
σκει, ἀποθνήσκει. Ἐκτείνω τὴν χεῖρα καὶ
ἐπαίτω, ἀλλ' οὐδεὶς μὲ ἀκούει. Ἐλεημο-
σύνην, ἐλεημοσύνην! Ἡ σφαῖρα τοῦ κόσμου
στρέφεται, ὁ καιρὸς θὰ μαράνη τὸ ῥόδον,
θὰ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ θὰ τριβῆ τὸ ὑπόδη-
μα . . . Κοινὴ ἡ τύχη. Αὐτὸς ἔτι ὁ ζήσας
καὶ ἀποθανὼν ὡς βασιλεὺς, ἐλθὼν ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ θ' ἀναφωνήσῃ γονυκλινης καὶ
ικέτης: « Ἐλεημοσύνην! Ἐλεημοσύνην! »

ΝΙΝΟΣ ἐπιστὰς καὶ ὡς ἀνανήφων

Δύστηνε, . . . τί νὰ σὲ δώσω! Πᾶν ὅ,τι

είχα τὸ ἔδωκα. Ἐδωκα τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν μελέτην, τὰ δάκρυά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς, τὴν καρδίαν μου εἰς ἕνα ἄγγελον, τὰ κερμάτιά μου εἰς τοὺς καπῆλους, τὸ λογικόν μου εἰς τὴν συμφορὰν. Ἦδη οὐδὲν ἔχω πλέον, οὐδὲν!

Ἡ ΕΠΑΙΤΙΣ

Οὐδὲν! Εἶσαι πτωχός; ἴσως. Ἄλλ' εἶσαι ἀνὴρ;

NINOS

Ἴσως.

Ἡ ΕΠΑΙΤΙΣ

Ἐχεις τέκνα καὶ τέκνα ἔρρανά;

NINOS

Ὅχι.

Ἡ ΕΠΑΙΤΙΣ

Ὅχι!—Εἶσαι νέος;

NINOS

Ἴσως ναί.

Ἡ ΕΠΑΙΤΙΣ

ὦ, τότε ἔχεις τὸν κόσμον ὅλον! Οὐδὲν ἔδωκες, οὐδὲν. Σὲ εἶπεν ἕως σήμερον τὸ στόμα ἔρρανοῦ τετραετοῦς: «Μητέρα, πεινώ!»;

NINOS κατανυγῆς καὶ ἔνθους διδὼν τὸ βεβύλευ

λάθε, πτωχῆ, αὐτό. Ἀπὸ αὐτὸ πωλούμενον θὰ ἀνασύρῃς ἀργύριον, ἔχι θάνατον.

Ἡ ΕΠΑΙΤΙΣ λαμβάνουσα

Ὁ Θεὸς βλέπει, ἀκούει, εὐλογεῖ.
Ἀφανίζεται.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

NINOS μόνος

Ἀθλιότης, ἀθλιότης, ἀθλιότης... ὦ, πρέπει νὰ ἀποθάνω!

(Ὡς συνελθὼν ἀπὸ ἀλλοφροσύνης καὶ βλέπων τὰς χεῖράς του)

Τὸ βεβύλευ; Μὲ ἀφῆρσαν καὶ αὐτό!
Ἄ, ἡ ἀθλία, ἡ προδοτικὴ, ἐκείνη! Ποῦ εἶναι

ἡ κλεῖς τοῦ θανάτου, ἡ κλεῖς τοῦ οἴκου μου; Οὔτε νὰ ἀποθάνω δύναμαι πλέον, οὔτε ν' ἀποθάνω κἄν!

(Μετά τινα σιγὴν συνελθὼν)

Μὲ μένει ἔμως ἡ ἀγχόνη... Ἡ ἀγχόνη! Ἄλλ' εἶναι θάνατος ἀποτρόπαιος! Εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Ἰούδα καὶ τῶν Ἀγγλων. Ἐκτινάσσονται φοικωδῶς οἱ ὀφθαλμοί, περιδνοῦται τὸ πρόσωπον... ὦ, καὶ νὰ μὲ ἴδῃ αὔριον ἢ Ἴρις κρεμάμενον οὕτω! —Ἠλίθιος ἐγώ· διατί νὰ μὴ ἔλεγον εἰς τὴν ἐπαίτιδα ν' ἀναλάβῃ τὸ βεβύλευ ἀφου ἔκκενώσω αὐτὸ κατ' ἐμοῦ; Ἦως ὅμως; Τότε θὰ συνελάμβανον αὐτὴν ὡς αὐτοῦργόν' ἀντὶ ἄρτου, θὰ τῇ ἔδιδα εἰρκτὴν. Ἄλλὰ τώρα; Οὔτε ν' ἀποθάνω δύναμαι! ὦ Θεέ μου, ὦ, ὦ, ὦ!

Ἀφεται εἰς δάκρυα καὶ καταπίπτει βαρῆς καὶ λιπόθυμος, ὡς σήμερον οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ θεάτρῳ ἠθροποῦσι.

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

NINOS κατὰ γῆς ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἡ Ἴρις ἔχῃ χαρὰ καὶ φῶς.

ΙΡΙΣ

Νίνε, Νίνε!.. Νίνε, ἐκέρδησα! Ποῦ εἶσαι, ποῦ εἶσαι; Νίνε!

(Καθ' ἐκροτὴν καὶ προσπαθεῖσα μὴ διδῆν τὸν ὑπὸ τὰ δένδρα κατακείμενον Νίνον)

Ἴδου στιγμὴ καθ' ἣν ἔπροσε νὰ εἶχε χιλίας ἀκοῆς νὰ μὲ ἀκούσῃ... Ἐρχομαι μὲ κέρδος, μὲ προικαεἰκοσιδύο χιλιάδων δραχμῶν καὶ νὰ μὴ μὲ ἀκούῃ! Ἐν τούτοις εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν ἠδυνάμην νὰ τοῦ κρατήσω αὐτὰς ἐν σάκκῳ καὶ εἰς τὸ οὖς θ' ἀνεπήδα ὡς πληγωθεῖσα ἔλαφος. Ὅχι, ἀπατώμαι καὶ πάλιν εἶναι ποιητὴς καὶ οὐδαμῶς μαγεύουσιν αὐτὸν τὰ χρῆματα· ἀμείβεται καὶ πλοῦτόν του ἔχει τὰ ἔσπρα, λητμονῶν νὰ ἴδῃ κἄν ὅτι καὶ αὐτὰ φέρουσι τοῦ ἀργύρου τὸ χρῶμα!—Ἄ, νομίζω νὰ ἦναι ἐκεῖ... ἢ τοῦ δένδρου εἶναι ἡ σιαιά; ὦ Θεέ μου, Θεέ μου, εἶναι αὐτός; ὁ Νίνος εἶναι! Κοιμάται κατὰ γῆς ἠγράφει στίχους; (Γεγωνοῦσα)

Νίνε, Νίνε, ἀδελφέ μου Νίνε, θέλεις λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς; Τεταύτην ὥραν κείσαι

κατὰ γῆς! Κοιμᾶσαι ὅταν ἡ τύχη ἡμῶν
ἀνοίγῃ τὰ βλέφαρά της φωτεινότατα; Ἐ-
γείρου, ἐγείρου! . . . Τίποτε! Ἄλλὰ τοῦτο
εἶναι πλέον μανία, ἔχι ρέμβη, ἔχι ποίησις!

(Ἀνασφύρουσα ἀπὸ τοῦ θυλακίου της δρεῖνα ἀρ-
γυρῶν καὶ χρυσοῦν νομισμάτων καὶ βάλλουσα αὐτὰ
σφοδρῶς κατὰ τοῦ Νίνου.)

Εἶναι χρυσαῖ ἀκτίνες τῆς ἡοῦς ἐξύπνα!

NINOS συνεργόμενος εἰς ἑαυτὸν καὶ ἡρέμα
ἀνεγειρόμενος.

Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί μὲ ἐγκατέ-
λιπες! . . .

(Βλέπων περὶ ἑαυτὸν τὰ νομίσματα χωρὶς νὰ
βλέπῃ τὴν Ἰριδα)

Ἐν τούτοις ἄλλοτε ὁ Ζεὺς κατέβη εἰς
τὴν Δανάην ἐν εἶδει χρυσοῦς βροχῆς· νῦν
ποιὰ θεότης θὰ ἐπειράτο νὰ καταβῆ οὕτω
πῶς εἰς τὸν πτωχὸν Νίνον;

ΙΡΙΣ

Ἡ Ἰρις, Νίνε, ἡ Ἰρις! Ἐγείρου λοιπόν·
εἶσαι ἀπᾶνθρωπος! Παρ' ὀλίγον νὰ βραγῶ
ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ φωνάς. Θὰ μὲ ἤκουσαν
ὅλοι οἱ γείτονες, ἐκτὸς μόνου σοῦ. Σὲ τὸ
εἶπα λοιπόν; Εἴκοσι δύο χιλιάδες! Εἴκοσι
δύο χιλιάδες! Ἀριθμὸς μακρὸς καὶ γλυκὺς
καὶ τρογγύλος, ὡς ἡμέρα ἑαρινὴ καὶ ἑσπέρα
μνηστήρων. Αὐριον γίνονται οἱ ἀραβῶνές
μας. Εἶμαι νὰ τρελλαθῶ! Ἠλπίζες νὰ
λάβω τσακύτην προῖκα;

NINOS

Πῶς, μὴ ἐκέρδησες εἰς τὴν βολλίαν;

ΙΡΙΣ

Ναί, Νίνε, ναί. Σὲ τὸ εἶπα δεκάκις ἕως
τώρα. Ἐκέρδησα, Νίνε, ἐκέρδησα. Εἶμαι νὰ
τρελλαθῶ. Στάσου!

Φεύγει ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

NINOS μόνος

Νομίζω ὅτι διεφύγομεν τὸ μεσονύκτιον·
ἤρχιστε νὰ ὑποφώσκῃ ἡ αὐγὴ, ἀνατέλλουσα
ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ παραθύρου τῆς Ἰριδος . . .
Εἰς τὸν οὐρανὸν, ἴδε, λάμπουσιν εἰσέτι τ'
ἄστρα· βεβαίως δύο τούτων εἶναι οἱ ὀφθαλ-

μοὶ τῆς μητρὸς μου, ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς
ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας μου.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

NINOS. Εἰσέρχεται ὑπηρέτης κρατῶν δύο λύρας θαυ-
μασίας λεπτότητος, ἐμοῦ δὲ μικρὰν ἐπιστολήν.

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ τῷ Νίνῳ

Εἴθε μουσικοδιδάσκαλος;

NINOS μειδιῶν

Τίς; Εἶμαι ὁ Νίνος.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ἐγὼ εἶμαι ὁ Παναγιώτης. — Μ' ἔδωκαν
νὰ σᾶς δώσω αὐτάς καὶ αὐτό.

NINOS ἀνοίγων τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀναγινώ-
σκων ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης

«Φίλιτάτέ μου Νίνε,

«Οἶμοι τῶν ψευθεθέντων ὀνείρων! . . .

«Βαββὶ τῆς βλακειᾶς μου! Ἐζήτησα
ἀπλῶς λίρας, λησμονήσας ὅτι ἐν τῷ οὐρανῷ
πιθανῶς νὰ ἐλαλεῖτο εἰσέτι ἡ ἀρχαία ἐλ-
ληνικὴ. Ἐύρον λοιπόν ἐν τῷ δωματίῳ μου
δύο λύρας ἀρχαϊκάς, Νίνε μου, οὐχὶ δὲ λί-
ρας στερλίνας ὡς πύχθηθην. Φεῦ, τῆς σα-
τανικῆς εἰρωνείας τῆς Μοίρας!

«Λάβε ἔθεν αὐτάς, φίλιτάτέ μου σὺ, ὅστις
εἶσαι ποιητής· διότι δι' ἐμὲ τὸν ὄλωσ ἀ-
μουσον καὶ βαβδὸν εἰς στίχους χρησιμώτε-
ρον καὶ προτιμώτερον τῆς λύρας μὲ εἶναι
τὸ αὐροδοχεῖόν μου.

«Μένω καὶ διὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὡς ἤμην
καὶ κατὰ τὸ παρελθόν

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

Θῦμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας.»

NINOS

Διάβολε· τοῦτο εἶναι ὠραιότατον!

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ. Εἰσέρχεται δεύτερος ὑπηρέτης κρα-
τῶν χάριεσαν θήκη καὶ μικρὰν ἐπιστολήν.

Ο Β΄ ΥΠΗΡΕΤΗΣ τῷ Νίνῳ

Κύριε Νίνε· αὐριον εἶναι τὸ νέον ἔτος.

Δῶρον τῆς αὔριον σᾶς στέλλει ὁ Κίμων τὴν θήκην αὐτὴν καὶ τὴν ἐπιστολήν. Οὕτω μὲ εἶπε νὰ σᾶς εἶπω.

NINOS ἀνοίγων καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολήν

«Φίλιππάτῃ μου Νίνε,

«Εἰς τὴν αὐλήν μου ἡρεμοῦσιν οἱ θρί-
δακες καὶ τὰ ἴα' οὔτε τις κόσμος δλόκλη-
ρος, οὔτε κἄν ἡ νῆσος Θήρα ἀνέδυσεν.
Ἀπατώνται ἔλεεινῶς ὅσοι πιστεύουσιν ὅτι
ἡ εἰδωλολατρεία ἐξέλιπεν' εἰς τὸν οὐρανὸν
αὐτὸν λαλοῦσιν εἰσέτι τὴν ἑλληνικὴν, τὴν
γλώσσαν τῆς Σαπφούς καὶ τοῦ Ἀνακρέον-
τος. Ἀντί, φίλιππάτῃ μου Νίνε, ἀντὶ κόσμου
ἐλοκλήρου ἔν κῆχθη καὶ ἤλιπισα, τί νο-
μίζεις εὔρον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου; Κό-
σμημα, κόσμον γυναικὸς χρυσοῦν! . . .

«Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μάμμη μου ἔχει τοι-
αῦτα κοσμήματα πολλὰ, ἡ δ' ἐρωμένη σου
Ἴρις οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῶν οὐλῶν βοστρύ-
χων τῆς' ἐπειδὴ προσέτι ἐγνώρισα ἄλλοτε
ὁποῖα ὀδύνη εἶναι νὰ χαιρετίσῃ τις τὴν
πρώτην τοῦ ἔτους τὴν ἐρωμένην του μὲ
πλήρη τὴν καρδίαν αἰσθημάτων ἀλλὰ τὰς
χεῖρας πάντῃ κενὰς, διὰ τοῦτο δέχθητι σὺ
τὸ πρὸς ἐμὲ δῶρημα τῆς Μοίρας τοῦτο καὶ
αὔριον ἰδὲ εὐτολμος καὶ ἱπποτικῶς τὴν
Ἴριδα.

Υ. Γ. Ἐάν ἐγὼ ἐνεπαίχθην διὰ τῆς σα-
τανικῆς Νύμφης οὕτως, ὁ πτωχὸς ὅμως
Φρειδερίκος βεβαίως θὰ ἔγεινεν ἤδη πλού-
σιος. Μεταβαίνω ἐκεῖ.

Σὺς

KIMON.

NINOS γελῶν

ὦ, πλούσιος ὅσον τὸ μηδὲν προστιθέ-
μενον εἰς τὸ μηδέν.—Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα
εἶναι ἀληθῶς οὐράνιον!

(Πρὸς τοὺς δύο ὑπηρέτας)

Δότε τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ φιλήματά
μου πρὸς τὸν Κίμωνα καὶ Φρειδερίκον. —
Σεῖς ὅμως λάβετε καὶ παρ' ἐμοῦ κάτι.

(Προσπαθεῖ νὰ εὔρῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του νομίσματα διὰ
νὰ δώσῃ, ἀλλὰ μὰ τὴν' οὐδ' ὀβολόν! Αἰφνης ἐνθυμη-
θεὶς τὰ βεβημένα ἐπ' αὐτοῦ νομίσματα τῆς Ἴριδος)

Ἄ, πρὸ δλίγου τὸ βαλάντιόν μου ἐχύθη
ὅλον κατὰ γῆς, ἐκεῖ. Λάβετε ἐκάτερος ὅσα
εὔρη καὶ ὅ,τι εἶναι τῆς τύχης του.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Δ΄.]

(Οἱ ὑπηρέται τρέπονται εἰς συλλογὴν τῶν κατὰ γῆς,
ὁ Νίνος λαβὼν τὴν ἑτέραν τῶν λυρῶν ἔρχεται ὑπὸ
τὸ παράθυρον τῆς Ἴριδος καὶ ᾄδει
πρὸς λύραν ἑνθεος.)

ὦ, εἰς τ' ἄστρα ἑπάνω πλανᾶται
Τῶν θανάτων τὸ πνεῦμα γλυκὺ,
Τῆς μητρὸς ἀγροπνοῦσιν ἐκεῖ
Ὀφθαλμοὶ ἐφ' ἡμᾶς παραστᾶται.

Ὅστις τ' ἄστρα λατρεύει κ' ἐγείρει
Ἐπ' αὐτὰ συμπαθεῖς ὀφθαλμοῦς,
Οὕτως ἔχει ἐντὸς τοῦ παλμοῦς
Καὶ . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΟΙ. Ἐπιφαινομένη εἰς τὸ παράθυρον
καὶ κρατοῦσα σάκκον πλήρη νομισμάτων

Ἡ ἸΡΙΣ τῷ Νίνῳ

Σιωπή! Ὅχι πλέον ἐπικλήσεις, ὄχι ἔρω-
τας πρὸς τὰ ἄστρα! Τὰ ἄστρα ἀφίνουσι
μελωδίαν ὑπερτάτην, ἀλλ' ὄχι τινὰ φωνήν
οὕτως ἐν τῇ γῇ τὸ χρυσίον καὶ τὰ φιλή-
ματα. Ὅχι πλέον ἄσματα, ὄχι. Τὸ γλυ-
κύτερον μέλος, ὁ χαριέστερος ρυθμὸς εἶναι
τὸ χρυσίον μετροῦμενον ἢ περιπαθεστέρα
καὶ μαγευτικώτερα δωδία εἶναι δύο ἔρω-
τευμένα στόματα ἐνούμενα. Νίνε, εἰς τὸν
σάκκον τοῦτον εἶναι αἱ εἰκοσιδύο χιλιάδες
δραχμῶν, εἰς τὸ στήθος τοῦτο ἡ πτωχὴ
τῆς Ἴριδος καρδία. Ἐχεις ἀμφότερα ἀπὸ
τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα καὶ μέ-
νον ἔρον.

NINOS

Νὰ σὲ ἀγαπῶ δηλαδὴ καὶ νὰ σὲ ἀγαπῶ
αἰωνίως.

ΙΡΙΣ

Ἐπος πτερύεν. Ὁ ὄρος εἶναι ὅτι . . .

NINOS ἀγωνιῶν

Ὅτι . . .

ΙΡΙΣ

Ὅτι αὔριον καίονται ὅλοι οἱ ἐν τῷ διω-
ματίῳ σου ποιηταὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς σурτα-
ρίοις σου ποιητικὰ τεύχη. Ὅλα καὶ ὕστατα.

NINOS ἰκέτης

Ἄ, Ἴρις! . . .

ΙΡΙΣ

Οἱ ποιηταὶ κατὰ τινα λόγον εἶναι Ὀθωμανοὶ τρέφουσι δηλονότι χαρρέμιον ἐγὼ ἕμως θέλω νὰ ἦμαι ἡ κυρία τοῦ οἴκου μου καὶ ὄχι ἡ δεκάτη τῶν περὶ σὲ Μουσῶν θέλω νὰ ἦμαι ἡ σύντροφος τοῦ Νίνου καὶ ὄχι ἀνδράποδον δεχόμενον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀφιππεύοντα.

ΝΙΝΟΣ ἰκίτης

Ἄ, Ἴρις!... Παραιτοῦμαι ἀπάντων, ἐκτὸς ἐνός...

ΙΡΙΣ ἀμείλικτης

Οὐδενός!—Πείσου, πείσου. Τὰ ὠραιότερα ἄστροα εἶναι κατὰ πάσαν ἔννοιαν τὰ δί-στηλα ἢ ἡ μόνη δὲ καλλίσφωτος λύρα, ἢ γραφομένη διὰ τοῦ ἰῶτα. Ὑπάρχουσιν ὕπνοι οἵτινες εἶναι ἐξεγέρσεις οἱ χριστιανοὶ ἐπρέσβευον τοιοῦτον τὸν θάνατον: ζῶν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ ἂν ἀποκοιμηθῆ τις ἐν τῷ τῶν ἰδεῶν κόσμῳ, ἀρνείσαι ὅτι ἐξυπνᾷ ἐν τῷ πραγματικῷ καὶ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πλήρης ζωῆς καὶ χαρᾶς;

ΝΙΝΟΣ φρίττων

Ἄ, Ἴρις!.. Τοῦλάχιστον τὸν Βύρωνα...

ΙΡΙΣ

Τίποτε, τίποτε! Δέχεσαι;

ΝΙΝΟΣ ἄπαλις

Ἔστω! Ὑπὸ ἕνα ἕμως κ' ἐγὼ ὄρον...

ΙΡΙΣ

Ὅρον ἄνευ ποιήσεως καὶ λέγε.

ΝΙΝΟΣ

Πείθομαι νὰ δεχθῶ μόνην σὲ, ὑπολαβὼν ὡς διάχρυσον τόμον περιπαθῶν ποιήσεων ὁ ὅρος ἕμως εἶναι ὅτι: οὐδεὶς πλὴν ἐμοῦ θέλει φυλλομετρήσῃ τὸν περικαλλῆ τοῦτον τόμον, οὐδεὶς πλὴν ἐμοῦ θέλει ἐναποθέσῃ ἔστω καὶ βόδου φύλλον εἰς τὰ φύλλα του...

ΙΡΙΣ

Ἡ πλήρωσις τοῦ ὄρου τούτου ἤρτηται φύσει ἀπὸ τῆς τηρήσεως ἐκείνου ἢν πρώτη ἐγὼ καὶ ἐπὶ τούτῳ σοὶ ἐπέβαλα. Δέχομαι.

ΝΙΝΟΣ

Χαῖρε, Ἴρις! Ἐγένετο.

ΙΡΙΣ

Νῖνε, κλῖνον ἤδη τὸ γόνυ ἵνα δώσης τὸν ὄρκον καὶ δεχθῆς τὸ νέον ἀληθοῦς ἀνθρώπου βάπτισμα.

ΝΙΝΟΣ γενουκαλιτῶν

Ἰδωμεν. Ἰδοὺ ἐγώ: Ὁμνῶ εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός...

ΙΡΙΣ

Ὅχι, ὄχι!—Ὁμολόγει: Ἀποτάσῃ τῷ Μυσσέ;

ΝΙΝΟΣ

Ἀπεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Ἀποτάσῃ τῷ Σχιλλέρῳ;

ΝΙΝΟΣ

Ἀπεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Ἀποτάσῃ τῷ Βύρωνι;

ΝΙΝΟΣ βαρυαλγῆς

ὦ!... Ἀπεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Συντάσῃ τῇ ζωῇ;

ΝΙΝΟΣ

Συνεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Συντάσῃ τῇ Ἴριδι;

ΝΙΝΟΣ

Συνεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Συντάσῃ τῷ Ἐρωτι;

ΝΙΝΟΣ

Συνεταξάμην.

ΙΡΙΣ

Καὶ πιστεύεις αὐτῷ;

NINOS καὶ IPIΣ

Πιστεύω εἰς Ἐρωτα θεόν, πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

NINOS

Καὶ πάντων τῶν ἀοράτων.

ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΗΡΕΤΑΙ ἔκθαμβοι μὲ φωνὴν ἤρρινον καὶ παρατεταμένην

Ἄμην!...

Ἐνταῦθα τὸ κατάβλημα καταπετάσσεται ἢ πίπτει ἡ ἀβλακία, δίδωσι πρὸ αὐτῆς ἴσταται ἄγγελος, ὡς φρονεῖ που ὁ Βίκτωρ Οὐγώ, μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη καὶ μειδιῶν.

TELOS

